

Následující řeč byla prezentována 29. června v rámci 5. ročníku konference **Identitär Idé**, jíž každoročně pořádá ve Stockholmu nakladatelství **Arktos**. Jejím autorem je **Phillipe Vardon**, čelní představitel francouzského a evropského identitárního hnutí. Hlavní téma letošní konference bylo „Identita versus globalismus“.

Vážení posluchači,

jsem dvojnásobně rád, že tu dnes mohu být s vámi, za což bych chtěl především poděkovat organizátorům této konference, jmenovitě pak Danielu Fribergovi z nakladatelství Arktos.

Předně jsem rád, že jsem svou cestu do Stockholmu mohl vůbec uskutečnit. Před měsícem jsem byl pozván na podobnou konferenci, jež se konala v Kanadě. Jediné, co jsem z té země viděl, byli policisté, kteří mě hned po výstupu z letadla zatklí. O hodinu později jsem již seděl v letadle zpět do Francie... Sedm hodin strávených v letadle, stejných sedm hodin na cestě zpátky, jenom abych se setkal s policisty, kteří i přes to, že nemluvili francouzsky, byli stejně tak nepříjemní jako ti naši. Musíte uznat, že tato zkušenost nebyla z nejpříjemnějších! Skutečnost, že se mi podařilo této konferenci zúčastnit, může pro vás, moji švédští přátelé, představovat jak dobrou, tak i špatnou zprávu: dobrou v tom, že vaše vláda zaujala stanovisko, že mám právo k vám promluvit, což značí, že svoboda projevu je zde respektována; špatnou pak v případě, že se tak stalo pouze proto, že příslušné orgány si nejsou vědomy přítomnosti „nebezpečného aktivisty“ na vašem území, což ve světle současných mezinárodních rizik není pro vaše zpravodajské orgány zrovna lichotivá vizitka. Ale dost bylo žertů, ještě jednou vám děkuji za vaše milé pozvání.

Za druhé jsem šťasten i z toho důvodu, že jsem po své matce zdědil normanskou (tudíž vikingskou) krev, jsme tedy svým způsobem bratraci. Avšak vzhledem k tomu, že za svou vlast považují Evropu, je mým domovem jakákoli část evropského kontinentu.

První ze dvou **videí**, jež jste měli právě možnost shlédnout, ukazuje symbolickou (a to jak pro nás, tak i pro muslimy, kteří ji vybudovali) okupaci mešity v Poitiers a její mediální dopady. Poitiers je městem, poblíž něhož v roce 732 odrazil Karel Martel invazi arabských muslimských vojsk. Anglosaští historikové většinou preferují název „**bitva u Tours**,“ což však na věci nic nemění, nakolik Poitiers a Tours leží relativně nedaleko od sebe. Důležitost této bitvy netkví pouze v jejím výsledku, nýbrž i v tom, že Isidor Sevillský užil pro spojené křesťanské armády vůbec poprvé symbolického označení „**Evropané**.“

Druhé video je poněkud političtějšího rázu, když vyobrazuje obsazení střechy sídla Francouzské socialistické strany našimi aktivisty třímajícími velký transparent, vyzývající socialistického prezidenta Françoise Hollanda k rezignaci. K této události došlo téhož dne, kdy v Paříži probíhala demonstrace, na níž okolo miliónu jejích účastníků protestovalo proti homosexuálnímu „manželství“ a adopcím dětí těmito páry. Nevím, co jste o těchto akcích měli možnost slyšet, vězte však, že Francii již po šest měsíců zachvátila nevídaná mobilizace proti tomuto zákonu, jež je v první řadě iniciativou mladých lidí. Tato mobilizace vdechla život rozsáhlejší názorové platformě, pro níž se vžil název „Francouzské jaro.“ Někteří pozorovatelé ji přirovnávají k demonstracím z května 1968, byť v opačném gardu, což je pravda přinejmenším v otázce hodnot zastávaných mladou generací. Tato mobilizace, aniž by se spokojila s pouhým konzervativním či reakcionářským obsahem, dala podnět k veřejnému zamyšlení nad tématy **humánní ekologie** a ekonomického liberalismu, zejména pak ve vztahu ke komercializaci lidského těla prostřednictvím náhražkového mateřství. Je samozřejmé, že identitáři, jejichž jménem mám dnes tu čest hovořit, se tohoto boje zúčastnili, a to v rámci aktivit, jež jsou do jisté míry naším poznávacím znamením. V tomto bodě pokládám za důležité zmínit, že tito mladí lidé jsou vystaveni tvrdým a svémocným represím ze strany socialistické vlády. Zatímco zde nyní hovořím, sedí jeden mladík již přes týden v policejní cele s vrahy a pachateli znásilnění jen proto, že se po ukončení demonstrace odmítl podrobit policejním příkazům!

Tato dvě videa poskytla dostatek názorného materiálu k představení identitářů. Své ideje a koncepce šíříme prostřednictvím organizování účinných akcí a médií (a to jak mainstreamových, tak i alternativních), z nichž jsme některá sami založili a máme nad nimi přímou kontrolu, což bude mít, doufám, za následek probuzení svědomí našich spoluobčanů.

Pokud bych nyní svoji řeč ukončil, mohli byste si pomyslet, že se nejedná o nic velkého a závažného... a měli byste pravdu! Charles Maurras, dávný ideolog francouzského nacionalismu, kdysi prohlásil: „*Aktivní činnost není žádné divadlo!*“ Jakákoli aktivita musí být poměřována prizmatem myšlenek, v jejichž jménu je vedena. Teatrální gesta nestačí. Samoučelná aktivita prováděná z ryze estetických důvodů je jednou z častých chyb našeho myšlenkového společenstva. Více na toto téma později.

Tato konference je nazvána „*Identita versus globalismus,*“ přičemž tato dichotomie představuje středobod našeho politického úsilí, již demonstruje jeden z našich oblíbených sloganů: „*Anti-global-Pro-local.*“

Stavíme se za obranu nejhlubších kořenů, které dle Tolkienova slovního obratu „nikdy nezamrzají“: své země, svojí řeči, svých tanců, svého přírodního dědictví, svého způsobu života a smrti, **své identity**. Proti silám globalizace a logice tzv. „globální vesnice,“ jejichž cílem je vymazat všechny zmíněné hodnoty z povrchu zemského a vše zprůměrovat dle totožného vzoru. Považujeme se za obránce diverzity a světové polyfonie v boji proti standardizaci a z ní vyvěrající lávy bez barvy a bez zápachu. Ochranou zájmů vlastního národa zároveň bojujeme za zájmy všech národů světa!

Odmítnutím imigrační invaze ve mém domovském městě Nice v jihovýchodní Francii se stavím i za zájmy Tibeťanů nebo Indiánů z kmene Chiapas, kteří čelí totožnému odcizení v rámci svých hranic jako my. A do tváří těch, jež se vnímají za světobočany, vmeteme heslo „Jedna země – jeden národ!“

Identitární hnutí ve Francii bylo založeno v září 2002. Dnes je jeho hlavním představitelem **Bloc Identitaire**, fungující coby komunitní síť s politickým jádrem, spolu s **Génération Identitaire**, jež je spolupracujícím mládežnickým hnutím. Mimo těchto dvou organizací existuje ještě síť nejrůznějších lokálních a zájmových organizací, mezi něž patří například kulturní či sportovní kluby, charitativní organizace, komunitní a identitářské domy, hudební skupiny, alternativní vydavatelství nebo štáby předvolební kampaně v komunálních volbách.

V září roku 2002 jsme své zkušenosti, nabyté na poli radikální pravice či v rámci národně-pravicových politických stran, v případě některých i na levicové či environmentalistické scéně, přetavili v nový politický proud, jehož úkolem bylo oživit některé metody a myšlenky francouzské radikální pravice a naopak se rozžehnat s těmi, jež v našich očích představovaly pouhý folkloristický a karikaturní balast. Svou snahu jsme zastřešili termínem „kulturní revoluce,“ neboť náš boj probíhá na poli idejí a rovněž tak – pravděpodobně ze všeho nejvíce – na poli estetiky. Právě okolo těchto dvou elementů – idejí a estetiky – se točí moje řeč, na jejímž základě byste si měli udělat obrázek o tom, kdo jsme. Nyní se vám pokusím nastínit některé důležité koncepty v ideové sféře.

Právo národů na zachování identity

Dvacáté století charakterizuje idea, dle níž všechny národy mají právo si samy vládnout, na jejímž základě došlo k dekolonializaci. Klíčovou tezí století 21. je dle nás právo národů zůstat tím, kým jsou, navzdory všem imperialismům, masovým populačním přesunům a globálnímu mísení kultur. Tato otázka představuje středobod našeho uvažování.

Proto předpokládáme, stejně tak jako mají právo se domnívat i jiné národy, že máme nárok na život v míru, ve své vlastní domovině, v souladu s vlastní identitou a ve společenství s těmi, kteří vypadají jako my. (Možná si v této souvislosti pomyslíte, že když se o totéž právo, jež je bez dalšího přiznáno jakémukoli kmeni v Kongu, hlásí Evropané, tak je to poněkud zvláštní.)

Podobné náhledy jsou však v našich očích plně v souladu se zdravým rozumem, nebo mi snad chcete tvrdit opak? V dnešním světě se však jedná o vpravdě revoluční postoj.

Realita versus ideologie

Dvacáté století představovalo století ideologií. Století jedenadvacáté se ponese ve znamení příklonu k vlastním identitám a drastického návratu do reality. Člověk se ve jménu abstraktních ideologií snažil přebudovat svět, což přineslo řadu katastrof, jež jsou nyní již všeobecně známy.

Dnes se opět o slovo hlásí realita, konkrétně v podobě otázek energetické soběstačnosti, vodních zdrojů, náboženství, etnik a národů. Právě tato témata předurčují a v následujících desetiletích čím dál tím více i budou předurčovat mezinárodní vztahy a rovněž tak i vnitropolitickou situaci jednotlivých států.

Nehodláme ve jménu „identitarianismu“ usilovat o nové absolutno, vedoucí k nové totalitě. Naopak, stojíme zde na obranu naší hmatatelné reality, fyzické přítomnosti, našich předků, naší současnosti i budoucnosti našich dětí. Ve jménu toho, jak by řekl tragicky zesnulý Dominique Venner, co není pouhou minulostí a nikdy nepomine.

Demokracie proti oligarchiím

Demokracie je myšlenkou, v jejímž jménu bylo spácháno již mnoho zločinů, nakolik se z ní mnohdy stala záminka pro invazi do suverénní země. Ve jménu demokracie je rovněž na půdě evropských národů možno zakazovat politické strany či dokonce zabraňovat shromážděním a pronášení projevů. A to vše proto, abychom chránili demokracii!

Prohlašujeme, že jsme opravdovými obránci demokracie, v její původní evropské podobě. Říkáme s hrdostí, že my Evropané jsme demokracii vynalezli a bezpochyby jsme taktéž jedinými, kdo ji je schopen věrohodně aplikovat. Nejenom, že nás to těší, chrání nás to však i před nejrůznějšími imperialistickými popudy, na jejichž základě bychom předstírali, že vstupujeme na cizí území, abychom místní obyvatele poučili, jak se vypořádat s jejich vnitropolitickými problémy!

Chceme návratit hlas zpět lidu, jenž mu je upírán všemožnými oligarchickými seskupeními: médii, politickými stranami, odbory a finančními korporacemi. Pojítka mezi těmito institucemi jsou tak zřetelná, že téměř připomínají incest.

Prosazujeme místní, participativní, přímou demokracii. V případech, kdy je nasloucháno hlasu lidu, dochází k odmítnutí stavění minaretů, jak se například stalo ve Švýcarsku. Bezpochyby se jedná o ryze symbolické vítězství, jež však dalo muslimům jasný signál: Švýcarsko není muslimskou zemí, která by byla jejich domovem. Znamená to, že jsou Švýcaři islamofobové, odlišní od ostatních? Pokud bychom totožnou otázku zítra položili francouzské veřejnosti, odmítnutí minaretů by bylo ještě mnohem rezolutnější!

Dle jednoho z posledních výzkumů se plných 74 procent francouzských respondentů domnívá, že islám není slučitelný s jejich hodnotami. Právě z tohoto důvodu odmítá vládnoucí třída klást veřejnosti podobné otázky...

Komplementární identity

Jakobinismus, jež je ideovým dítětem Velké francouzské revoluce z roku 1789, absolutně zpřetrhal vekerá pouta mezi historickými kořeny francouzského národa a národem jako takovým. Od roku 1789 je celý národ produktem abstrakce; Francie již není „syntézou půdy a mrtvých předků,“ jak hlásal Maurice Barrès, nýbrž pouhou ideou. Kořeny Francie již nadále netkví v půdě, náboženství, rodových poutech a v řemeslných dovednostech, jejich místo

převzala masa bez jakéhokoli dalších rozlišení.

Tato logika je opravdovým matrixem globalismu: od amorfního francouzského občana vede k vykořeněnému světoobčanovi jen jeden jediný krok. My s ní z celého srdce nesouhlasíme, neboť prosazujeme myšlenku nadřazenosti identity, osobního i kolektivního naplnění člověka a logiky navzájem se doplňujících identit: rodiny, sousedství, města, regionu, národa, civilizace, profesní skupiny a rovněž tak i pohlaví (což je dnes ším dál tím méně obvyklé poté, co zvrhlí ideologové zavádějí genderovou teorii a z ní plynoucí nerozlišování pohlaví v rámci rozličných výukových programů.) Všechny z těchto identit nás definují, formují, zavazují a načrtávají seskupení našich společenských okruhů, zvyků, tradic a komunikačních kódů. Právě tohle vše naopak jakobinismus odmítá, neboť jediná pouta, jež by měl občan podle něj udržovat, jsou ta vůči státu. Spolu s globalistickým matrixem se jakobinismus podepsal po všechny totalitní systémy 20. století.

Na politické úrovni cítím sepětí se svou rodnou hroudou (svým městem a regionem Nice, historickým národem (Francie) a svou civilizací (Evropa!). Prohlásit něco podobného ve Francii, a to i v kruzích národní pravice, je vskutku revoluční akt! Zdá se totiž, že i naše ideové společenství bylo infikováno jakobínským duchem; mnohými, speciálně z řad Front National, byla naše přichylnost k lokálním domovinám a zejména pak hrdost na své Evropanství považována za projev naší nenávisti vůči Francii! Považujeme se za Francouze, neboť pocházíme z určitého francouzského kraje a jsme Evropané!

Zakořeněnost je klíčovým faktorem. Představuje jak naše stanovisko, tak i naši harmonii. Ve Francii nejrůznější úzkoprsí nacionalisté, od nichž se snažíme distancovat pomocí odlišného sebedefinování, se cítí být více spjati se státem, nežli s národem, následkem čehož mnozí z nich došli až tak daleko, že se podrobili multikulturalismu a stali se z nich nezapálenější obhájci asimilace, jež by sice teoreticky mohla fungovat, pokud by na 60 miliónů Francouzů připadalo 10 tisíc nebo možná v krajním případě i 100 tisíc neevropanů, ovšem v případě 15 miliónů neevropských přistěhovalců je to naprosto jiný příběh. (Bylo by to však přínosné i v onom malém měřítku? My si myslíme opak.) K tomu, abyste byl Francouzem nestačí, abyste zpíval francouzskou hymnu a na klopu si připnul trikolóru. Obsah je pro nás důležitější než forma, tudíž preferujeme národ před státním zřízením!

Ve jménu vlastních kořenů a identity hluboce odmítáme masové populační transfery, na něž nahlížíme coby na tragédii, a to jak pro imigranty samotné, tak i pro původní populaci. Vzhledem k tomu, že k jejich neodmyslitelným dopadům patří kriminalita a sociálně-ekonomické nepokoje, je naším cílem obrácení imigračního proudu a nastartování procesu zpětné migrace.

První část projevu Phillipe Vardonea „The Streets are our Headquarters“ byla převzata ze stránek Alternative Right.